

му турчинъ-читакъ не работялъ, защото запомнилъ отъ прадѣди, че било грѣшно да се работи прѣзъ този день. Тиндалъ добавя, че тоя празникъ и обичай се съблюдава еднакво отъ турци и християни. Очевидно е, че тукъ е въпросъ за почитане на празника отъ християни, по-послѣ потурчени. Друга, по-обща слѣда отъ потурчвания, се намира въ твърдението на другъ англичанинъ — Грифитсъ, който сжщо прѣзъ края на XVIII-я вѣкъ чулъ, че турцитѣ вѣрватъ въ второто пришествие, и че на оня свѣтъ имало теразии, съ които мѣряли душйтѣ. Важното е обаче, че тия теразии, казанитѣ турци наричали вѣзни: *they firmly believe in the resurrection of the dead and also that there are scales called wezn, in which the good and bad actions of men will be weighed*. (Travel in Europe etc. London, 1805, p. 129). Възможно е, че послѣдното свѣдѣние е взето отъ българскитѣ помаци. Важното е тукъ, че вѣрването въ задгрбния животъ, колкото и да не е чистъ християнски елементъ, то употребяването на думата вѣзни у нѣкои турци, а при това въ свързка съ религията, сочи на тѣхното християнско минало¹⁾.

Нарастването на централния Сливенъ къмъ края на XV-я вѣкъ и началото на XVI-я. Заправянето на Аба-Пазаръ и Кумлука. Въпросътъ за циганския и еврейски елементи. Каракачени и тюркмени.

Сливенъ е растялъ постепенно върху изсѣчена гора, незаселено мѣсто. Прѣданието за тая гора съвпада съ това

¹⁾ За сливенки — робини въ цариградскитѣ сараи: — Робинята Иринка избѣгва отъ цариградскитѣ сараи, подпомогната отъ „Сливненски млади бикрии“ (винопойци), присрѣщната отъ нѣкой си Стоянъ, когото тя моли:

„Байно ле, бати Стоене,
Ша ти, байно ле, харижа,
Дуръ деветъ връви алѣни,
Десети — снопъ маргаритъ, —
Салъ да ма, байно, не ъдишъ,
На царя да ма придадешъ,
Да ма, байно ле, изневеришъ,
На пуста вяра кучешка“.

(М сб., пѣсни отъ сливенско, кн. XXII и XXIII, стр. 50).